

lací soud zjišťuje na základě výpovědi svědků a plné moci ze dne 16. dubna 1931, že obecní zastupitelství ve schůzi ze dne 16. dubna 1931 zmocnilo starostu Jana Ch-a, Josefa P-a a Antonína K-a, by o sporné cestě za obec S. u okresního úřadu v L. jednali a uzavřeli dohodu. Tomu není na závadu, že o schůzi obecního zastupitelství nebyl nalezen písemný protokol, který jest podle § 50 obec. zřízení o usneseních sepsati, neboť skutečnost, že se stalo usnesení obecního zastupitelství, a jaký je jeho obsah, může býti prokázána, není-li protokolu, i jinými přípustnými průvody (Budw. čís. 9890 A, nález ze dne 21. listopadu 1913 čís. 11.943). Není na závadu ani, že plná moc ze dne 16. dubna 1931 nevykazuje náležitosti odstavce druhého § 55 obec. zřiz., neboť nejde o listinu podle tohoto odstavce, nýbrž jen o legitimační listinu pro jednající, a k vystavení jí byl starosta obce podle první věty odstavce prvního § 55 obec. zřiz. oprávněn. Bylo-li obecním zastupitelstvím usneseno, by určení zástupci obce jejím jménem jednali a uzavřeli dohodu, a oni tak učinili, nebylo zapotřebí, by obecní zastupitelství ještě dodatečně dohodu schválilo. To patrně z toho, že se obec plnění závazku z dohody pro ni vyplývajících ujala, a také od účastníků i žalovaného příspěvek přijala a že obecní zastupitelství se usneslo, aby na žalovaném nedoplatek příspěvku byl žalobou vymáhán.

Čís. 13958.

Smlouva, již se majitel, vydavatel a odpovědný redaktor časopisu zavázal, že uveřejní »zasláno«, ponese-li druhá strana všechny následky případného soudního sporu, zejména následky finanční, se přičí dobrým mravům a je nicotná podle § 879 obč. zák.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1934, Rv I 2393/32.)

Žalobce, redaktor a vydavatel časopisu H., zavázal se soudním smírem dáti zadostiučinění, mimo jiné zaplatiti i svědečné 300 Kč, byv obžalován pro přečin proti bezpečnosti cti vzhledem k »Zaslánu«, uveřejněnému žalovaným v časopise H. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném zaplacení 300 Kč na základě úmluvy mezi žalobcem jako redaktorem periodického časopisu H. a žalovaným, podle níž se mu zavázal žalovaný nahraditi následky vedení sporu, které by mu vznikly uveřejněním »zaslána« žalovaného v onom časopisu, v případě, že by uveřejněný článek zavládal příčinu k soudnímu sporu, zejména následky finanční. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl, maje za to, že úmluva, o niž se žaloba opírá, jest nicotná, přičím se dobrým mravům.

Nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání uplatňuje jen dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s. a snaží se dovoditi, že se úmluva v žalobě tvrzená nepřičí dobrým mravům. Leč

neprávem. Žalobce jako majitel, vydavatel a odpovědný redaktor časopisu H. byl povinen, by před uveřejněním »Zasláno«, sepsaného žalovaným, použil náležité pozornosti a, kdyby se jeho obsah přičil zákonu, odmítl jeho uveřejnění. Zanedbání této povinné péče zakládá skutkovou podstatu přestupku podle § 6 zák. č. 124/24. Smlouvou tvrzenou v žalobě, že žalobce uveřejní »Zasláno«, když žalovaný ponese všechny následky případného soudního sporu, zejména následky finanční, bylo žalobci přislíbeno určité plnění za to, že nebude dbáti předpisu § 6 tiskového zákona, tedy za to, že se dopustí trestného činu. Taková smlouva se přičí dobrým mravům a je nicotná podle § 879 obč. zák.

Čís. 13959.

Služební poměry železničních zaměstnanců.

Ustanovením druhého odstavce čl. VIII. zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 2 sb. z. a n. na rok 1920, byl změněn dosavadní předpis § 130, odstavec první, služ. řádu z roku 1898 a příslušná změna byla provedena úpravou nyní platného § 115 odst. 1 a 2 služ. řádu v doslovu z roku 1926.

Zaměstnanec může býti dán do výslužby z úřadní moci, je-li neschopen ke službě a je-li vyloučeno, že opět nabude schopnosti ke službě. Zaměstnancova souhlasu není třeba.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1934, Rv I 1954/34.)

Žalobce, dílenský čsl. státních drah, byl dán dnem 1. listopadu 1932 do trvalé výslužby. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na československém státu (železniční správě), by bylo zjištěno, že výnos ministerstva železnic ze dne 30. prosince 1932, pokud jím byl potvrzen výměr ředitelství státních drah v Praze ze dne 6. září 1932, je v tom směru, že se žalobce dává do výslužby dnem 1. listopadu 1932, neplatný, a by žalovaný byl uznán povinným převést žalobce za dobu od 1. listopadu 1932 do 31. března 1933 do stavu aktivních dílenských čsl. státních drah, s tím, že žalobce může býti dán do výslužby jen dnem 1. dubna 1933. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o dovolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Není sporné, že žalobce byl dán do trvalé výslužby dnem 1. listopadu 1932, a podle té doby jest posuzovati rozhodnou otázku, zda jeho přeložení do trvalé výslužby z úřadu se stalo důvodně. V druhém odstavci čl. VIII. zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 2 sb. z. a n. z roku 1920 bylo ustanoveno, že pro členy pensijního (provisijního) ústavu státních drah platí § 79 zákona ze dne 25. ledna 1914, čís. 15 ř. z. (slu-